

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/112/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206742
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122206742.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou, v právnej veci žalobkyne A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX C., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie na ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 711 04 Bratislava, IČO: 47233516 o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2 732,54 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. P r i z n á v a žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 22.7.2022 sa domáhala voči žalovanému zaplataenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2732,54 eur za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovanom v konaní 24Csp/55/2021.

Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24Csp/55/2021 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy bola v postavení spotrebiteľka voči žalovanému úspešná, čo nesporne vyplýva z rozsudku zo dňa 15.3.2022 s dátumom právoplatnosti 20.4.2022.

Ako spotrebiteľka si tak uplatňuje primerané finančné zadostučinenie. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného finančného zadostučinenia. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku Slovenskej republiky, v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia, slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte primeraného finančného zadostučinenia je možné zadostučinenie len v peňažnej forme, ako jediného prostriedku na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je primerané finančné zadostučinenie odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len jeho priznaním v takej výške, aby malo nielen deklarovанú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby malo tieto funkcie aj reálne.

Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300037479 zo dňa 15.3.2019 jej bol poskytnutý úver vo výške 1500 eur, pričom reálne bola poukázaná suma 1132,51 eur a na účet žalovaného uhradila sumu 1030,13 eur. Žalovaný sa domáhal uhradenia sumy 2834,92 prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy. Keďže je úver bezúročný a bez poplatkov mal tak zvolený nárok iba na doplatenie istiny vo výške 102,38 eur. Žalovaný sa tak na jej úkor chcel zrážkami zo mzdy bezdôvodne obohatiť o sumu 2732,54 eur.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalobkyňa v podanej žalobe neuviedla a nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by preukázali vznik nároku a dôvodnosť jeho výšky. Žaloba neobsahuje žiadne skutkové tvrdenia týkajúce sa sumy 2732,54 eur. Zo strany žalobkyne tak ide o subjektívnu a nepreskúmateľne určenú požiadavku, ktorá nemá oporu v podanej žalobe. Absencia konkrétneho odôvodnenia len dokumentuje to, že žalobkyňa uvedenú sumu neurčila na základe zdôvodniteľnej úvahy a konkrétnych skutočností, ktoré majú charakter a povahu zodpovedajúce právnej povahe žalovaného nároku.

Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady, ujmy z nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady, či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napr. dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov, či poškodenia zdravia. Týmto prímerom poukazuje na to, že požiadavka žalobkyne, ak by bola oprávnená, je zjavne neprimeraná.

Žalovaný ďalej namieta premlčanie žalovaného nároku. Ak podľa žalobkyne dôvodom nároku na primerané finančné zadosťučinenie má byť predloženie dohody o zrážkach zo mzdy a zámer prostredníctvom nej získa bezdôvodné obohatenie, potom s prihliadnutím na uvedené skutočnosti je uplatňovaný nárok premlčaný. Dohoda o zrážkach zo mzdy spolu so žiadosťou o vykonanie zrážok zo mzdy bola predložená zamestnávateľovi žalobkyne v decembri 2018.

Premlčacia doba nezačína plynúť od okamihu, kedy došlo k podaniu žaloby na súde, ale od okamihu, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Žalobkyňa v replike uviedla, že podľa názoru žalovaného je žaloba čo do dôvodu a výšky neopodstatnená. Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý je prílohou žaloby jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založeným zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300037479 zo dňa 15.3.2021 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochranou spotrebiteľa. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nesporne vyplýva, že žalobkyňa si na súde úspešne uplatnila porušenie svojho práva, čím naplnila hypotézu uvedenej právnej normy. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v zákonom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Je zrejmé, že uplatnením neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy u zamestnávateľa v nedôvodnej a nezákonnej výške, došlo preukázateľne k porušeniu jej spotrebiteľských práv. Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba z ujmy. V danom prípade išlo už o reálny zásah do jej práv, keďže žalovaný na základe absolútne neplatného právneho úkonu jej zamestnávateľovi zaslal výzvu na vykonávanie zrážok zo mzdy.

Za nesprávnu považuje aj vznesenú námietku premlčania voči nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu, že od podania žaloby v základom konaní uplynuli tri roky. Nárok

na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je späť s úspešným uplatnením porušenia jej práv. V tomto smere poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016. Za vytrhnutý z kontextu odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 považuje záver žalovaného, že spotrebiteľ je povinný už v základnom konaní uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na plynutie premlčacej doby. Je potrebné uviesť, že v citovanom rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec nezaoberal posúdením námietky premlčania. Vznesenú námietku premlčania, ktorú žalovaný odôvodňuje tým, že táto začala plynúť kedykoľvek od r. 2018, považuje ju vzhľadom na zmysel a gramatický výklad citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa za špekulatívnu v snahe poprieť jej legitímny nárok.

Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretie skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením obsahu spisu 29Csp/55/2021 zistil tento skutkový stav:

V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov 24Csp/55/2021 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala uloženia povinnosti zdržania sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8300037479 zo dňa 15.3.2011 pre jej neprijateľnosť, ako aj z dôvodu, že ide o zabezpečovací prostriedok z platenia spotrebiteľského úveru na základe Zmluvy 8300037479 zo dňa 15.3.2011, ktorá neobsahuje obligatórne náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010, pre ktorý je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Súd prvej inštancie v konaní 24Csp/55/2021 rozsudkom zo dňa 15.3.2022 žalobe vyhovel s dátumom právoplatnosti 20.4.2022.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bez súdnej kontroly, kedy spotrebiteľ nemá možnosť tieto zrážky zrušiť, je neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou výraznú nerovnováhu v postavení zmluvných strán. Z obsahu Zmluvy nepochybne vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorú je spotrebiteľ nútený podpísať. Žalobkyňa ako dlžník nemala reálnu možnosť rozhodnúť sa, či takúto dohodu podpíše alebo nie, pokiaľ mala záujem o poskytnutie úveru. Uvedený zabezpečovací inštitút umožňuje veriteľovi siahnuť po majetku spotrebiteľa aj za predpokladu, že si uplatnené nároky uplatňuje z neprijateľných zmluvných podmienok, čím je spôsobená hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonanie zrážok zo mzdy na podklade úverovej zmluvy, ktorú súd posúdil ako absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko žalovaný poskytol žalobkyni úver 1500 eur s ročným úrokom vo výške 80,98%. Dohoda o zrážkach zo mzdy podľa názoru súdu prvej inštancie predstavuje taktiež absolútne neplatný právny úkon, nakoľko zabezpečuje pohľadávku žalovaného voči žalobkyni v neexistujúcej výške a zrážky zo mzdy sú vyššie než by boli pri výkone rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatované v konaní 24Csp/55/2021.

Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

Z uvedeného jednoznačne jasne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní vedenom pod sp. zn. 24Csp/55/2021, úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv, upravených v zákone č. 129/2010 Z.z. v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Pre úplnosť dodáva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností na strane žalobkyne ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k

porušení práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohla na súde, je nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Žalobkyňa v základnom konaní bola nútená podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o neprijateľnej zmluvnej podmienke s tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej práva ako spotrebiteľa, ktoré bola nútená brániť. Neuviedla, či konanie žalovaného a následné domáhanie sa určenia neprijateľnosti vyššie uvedenej zmluvnej podmienky súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove 17CoCsp/125 a 32/2020).

Keďže žalobkyňa uvedenými skutočnosťami neargumentovala, potom s poukazom na všetky okolnosti za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd považoval sumu 100 eur. Vychádzal zo skutočnosti, že v porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrašovaniu zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku, či rodinný život. Na základe uvedených skutočností potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

Súčasne vyhodnotil ako nedôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným, keďže nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bol uplatnený v trojročnej premlčacej dobe, ktorá plynie v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz a týmto dňom je deň právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Prešov zo dňa 15.3.2022 pod sp. zn. 24Csp/55/2021 s dátum právoplatnosti 20.4.2022.

Čo sa týka úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku.

K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. potom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, vyplynie až z rozhodnutia vydaného vo veci samej. Z uvedeného teda vyplýva, že až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva žalobkyne zo strany žalovaného, ako dodávateľa, začne plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, na uplatnenie si nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z..

Na základe uvedeného potom vzhľadom na dátum právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24Csp/55/2021, bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatnený v rámci trojročnej premlčacej doby a preto je námietka premlčania vznesená žalovaným nedôvodná.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. DESK).

Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania a ako úspešnej strane sporu, čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.